

[Stauning.]

mere i dette Land —, saa fik vi den ny Skat, og saa beholdt vi ogsaa den gamle, og saa ophævede man Formueskatten, og saa sættede man de øvrige Skatter for Overklassen, hvor man kunde. At det er Princippet, det er ligetil, og det er letfatteligt for enhver. Men saa dybt synker vi ikke mere i Danmark.

Den Reform, som de Konservative her har foreslaaet, er uforuden, og den er uden uigennemførlig. Naturligvis — man kan jo altid sige, det har sin Interesse at vide, hvorledes Venstre stiller sig til den. Der var jo ingen Tvivl om, da vi hørte den ærede Ordfører for Venstre, at hans Hjerte var ovre hos det ærede Medlem Hr. Henriksen, medens hans Forstand sagde ham, at saadan helt løbe over med Hud og Haar kunde han ikke, han maatte tage visse Hensyn. Der er endnu et Par Husmænd og Smaafolk, der er Venstremænd, og han maatte jo tage en Smule Hensyn til dem.

I Kommissionen, der afgav sin Betænkning i 1914, sad der 7 Venstremænd, som sluttede sig til Tvangsforsikringen — da var der altsaa endnu en Kreds af daværende Rigsdagsmænd, som bekendte deres aabne Sympati for det ærede Medlem Hr. Hendriksens Plan. Men alle disse 7 er nu ude af Rigsdagen og kan ikke tale med i disse Dage. Derimod var der forskellige andre Mindretal i den Kommission, og det var paa en Maade det mest interessante.

Af de Konservative var der Sonne, Nordby og Bramsen, og det var jo ikke de allerringeste af Konservatismens Folk, men de gik ikke med til Venstres Tvangsforsikring. Og Venstremanden Falbe-Hansen, som jo da paa dette Omraade i Særdeleshed heller ikke hører til de ringeste Venstremænd, idet han var en Mand, der havde Forstand paa Forsikringsvæsen, og som i to Menneskealdrer havde været en ledende Mand indenfor Forsikringsvæsenet i Danmark, gik absolut imod den Galskab, som det efter hans Mening var at gennemføre Tvangsforsikring for Alderdomsforsørgelse. Han sagde, det kunde være, at man ved Siden af det, vi nu har, kunde bygge en beskeden lille Invalideforsikring, og det stillede han et Forslag om. Og Venstremanden Ravn, den bekendte Chr. Ravn, gik ogsaa imod Venstre og stod i Betænkningen sammen med det radikale Medlem Rørdam og med mig som Socialdemokratiets Repræsentant, og med afdøde Arbejdsløshedsinspektør Sørensen, i en absolut Modstand mod Tvangsforsikringen og Bestræbelsen for at opretholde den Alderdomsforsørgelse eller de

Principper i Alderdomsforsørgelsen, som vi nu en Gang havde faaet.

Det var Stillingen i denne Kommission, og det er jo ogsaa betegnende, at til Trods for at Kommissionen afgav Betænkning for 15 Aar siden, blev der aldrig noget af de 7 Venstremænds Tanke om Tvangsforsikring.

Nu hørte jeg med stor Interesse den højtærede Indenrigsminister, da han i Fredags talte om dette Forslag, og jeg skal ikke skjule, at det var i høj Grad tiltalende for mig at overvære den Nedsabling af Forslaget, som foregik. Det er jo forholdsvis sjældent, jeg har den Glæde at kunne stille mig ved Siden af den højtærede Indenrigsminister, men saa meget større er Glæden, naar det en enkelt Gang hænder. Bedre Nedsabling af et umuligt Forslag end den, der her foregik, har jeg sjældent oplevet, og jeg tror ikke, det lykkes den ærede Ordfører for Venstre i Dag at faa glattet ret meget ud af den Omgang, som den højtærede Indenrigsminister i Fredags leverede.

Som alt sagt, der er ikke nogen Tvivl om, at Venstres ærede Ordfører stod langt borte fra Indenrigsministeren, han stod helt derovre paa den anden Side af Salen, han havde sine Sympatier der, han ønskede ogsaa Skatten flyttet fra Overklassen til Underklassen. Men han forstod jo, at det gik ikke, navnlig ikke med et Venstre med en saa uensartet Opfattelse, som der er i denne Sag og for øvrigt ogsaa i saa mange andre Sager. Han forstod, at han maatte balancere sig igennem, og derfor havde han opfundet sit eget Standpunkt, som er ikke mindre umuligt end Forslagsstillernes Standpunkt.

Den højtærede Indenrigsminister anførte gode, særdeles gode Argumenter mod dette Forslag, baade mod Forslagets Enkeltheder og ogsaa mod dets Princip, og jeg bemærkede med særdeles Tilfredshed, at han sagde, at videre end til en Kombination af Forsørgelse og Forsikring kan vi ikke komme her i Landet, og det har han utvivlsomt Ret i. Vi maa bevare en Forsørgelse for den Underklasse, der nu en Gang er i vort Land som i andre Lande. Vi maa bevare en Forsørgelse, som sikrer enhver et Minimumsudkomme i deres Livsaften.

Hvis man sammen med det kan kombinere en frivillig Forsikring, hvor de noget bedre stillede Arbejdere kan skaffe sig en Forsikring, der supplerer det, de faar fra det offentlige, saa har vi intet derimod, thi det, de faar af det offentlige, er den Dag i Dag mindre, end det burde være. Der er Trang til en Supplering, og om de bedst stillede søger at skaffe sig dette, har vi alle Dage